

af Skræk. I denne ubegærede himmelske Gavmildhed saae han et Tegn, en Guds-Dom. Den var som Vorherres egenhændige Besegling af hans Vanskæbne. Han forstod nu, at han var Livsfange. Her i Enslev skulde hans Dage gaa hen i Trældom, indtil man bar ham ud paa Kirkegaarden.

Hans Væsen forandredes fra den Dag. Han lukkede sig inde i sig selv og blev stille. Barndomshjemmet i Thy nævnede han aldrig mere. Han taalte ikke at tænke paa, at hans Forældre og Søskende maaske endnu sad og ventede, at han en Dag skulde vende tilbage som en Eventyrprins.

Naar Ane-Mette efter Fyraften kom ned i Smedjen for at kalde ham ind til Nadveren, fandt hun ham undertiden siddende i Tanker med Haanden under Kinden henne paa Kulkassen.

»Hvad er der dog i Vejen med dig, bette Søren,« kunde hun da spørge, og lagde Armen kærligt om hans Hals.

Han plejede at sige, at han havde Tandværk. Og netop saadan saae han ogsaa ud.

PAA den Maade gik nogle Aar. Et af Børnene døde, men der kom stadig nye til, og i Smedjen sang Ambolten fra Morgen til Aften for at skaffe Føden til de mange slugne Munde.